

Sygn. akt. IV Ka 864/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka

Sędziowie SO Piotr Kupcewicz

SR del. do SO Radosław Łukasiewicz - sprawozdawca

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale Antoniny Kasprowicz-Czerwińskiej- prokuratora Prokuratury Okręgowej
w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013 roku

sprawy **W. K.**

oskarżonego z art. 279§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 14 czerwca 2013 roku sygn. akt XVI K 1567/12

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym; zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 864/13

UZASADNIENIE

W. K. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 16 września 2011 r. godz. 15:00 do dnia 19 września 2011 r. godz. 07:30, dokonał włamania do garażu znajdującego się na terenie posesji przy ul. (...) w miejscowości N., poprzez wykrcenie śrub mocujących pałki kłódki a następnie z jego wnętrza dokonał zaboru celem przywłaszczenia elektronarzędzi w postaci;

- 1) pilarka spalinowa m-ki (...)model (...), nr fabryczny (...),
- 2) pilarka spalinowa m-ki (...)model (...), nr fabryczny (...),
- 3) wyrzynarka f-my (...)model (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...),
- 4) frezarka f-my (...)model (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...),

- 5) wkrętarka f-my (...)model (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...),
- 6) szlifierka (...), nr przedmiotu (...), nr oznakowania (...),
- 7) strug f-my (...), model (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...),
- 8) kołkownica f-my (...)model (...) system domino, nr fabryczny (...), nr oznakowania (...),
- 9) maszyna (...) 26 (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...),

łącznie wartości 83.550zł, czym działał na szkodę P. J. tj. o przestępstwo określone w art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 14 czerwca 2013 roku sygn. akt XVI K 1567/12:

I. uznano oskarżonego W. K. za winnego tego, że w okresie od dnia 16 września 2011 r. godz. 15:00 do dnia 19 września 2011 r. godz. 07:30 dokonał włamania do garażu znajdującego się na posesji przy ul. (...) w miejscowości N., poprzez wykręcenie śrub mocujących pałąki kłódki, a następnie z jego wnętrza dokonał zaboru celem przywłaszczenia elektronarzędzi w postaci:

- 1) pilarki spalinowej marki (...)model (...), nr fabryczny (...)o wartości 1 885 zł.,
- 2) pilarki spalinowej marki (...)model (...), nr fabryczny (...)o wartości 968, 50 zł.,
- 3) wyrzynarki firmy (...)model (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...)wraz z osprzętem o wartości 1 286, 57 zł.,
- 4) frezarki firmy (...)model (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...)o wartości 1 672,48 zł.,
- 5) wkrętarki firmy (...)model (...) nr fabryczny (...), nr oznakowania (...)o wartości 1 997,59 zł.,
- 6) szlifierki (...), nr przedmiotu (...), nr oznakowania (...) wraz z osprzętem o wartości 1 706, 80 zł.,
- 7) strug f-my (...)model (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...)o wartości 1 742, 07 zł.,
- 8) frezarki do połączeń (kołkownicy) firmy (...)model DF (...) system domino, nr fabryczny (...), nr oznakowania (...)o wartości 2 872, 30 zł.,
- 9) młotowiertarka (...) 26 (...), nr fabryczny (...), nr oznakowania (...) o wartości 1 015, 38 zł.,
- 10) pilarki mieczowej (...)(...)wraz z osprzętem o wartości 2 609, 87 zł.,
- 11) pilarki tarczowej (...)(...) (...)wraz z osprzętem o wartości 1 717, 49 zł.,
- 12) piły taśmowej małej o wartości 7 530, 12 zł.,
- 13) frezarki śrubowej o wartości 10 052, 79 zł.,
- 14) piły mieczowej o wartości 8 799, 91 zł.,
- 15) wiertarki (...)(...)o wartości 1 371,95 zł.,
- 16) zestawu do metalu H. (...) D#- 10 6x2 o wartości 189, 78 zł.,
- 17) piły tarczowej, talerza szlif, ścisk, zabezpieczenia (...)o wartości 312,74 zł.,
- 18) łącznika (...) o wartości 91 zł.,

19) piły standard (...)o wartości 90, 68 zł.

o łącznej wartości 47.913 zł, czym działał na szkodę P. J., tj. występku z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk skazano go na karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 73 § 1 kk oddano oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia pozostałej części szkody powstałej na skutek popełnienia przestępstwa poprzez zapłatę kwoty 43.368,22 (czterdziestu trzech tysięcy trzystu sześćdziesięciu ośmiu 22/100) złotych na rzecz P. J.;

V. zwolniono oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, w tym od obowiązku uiszczenia

opłaty, a poniesionymi wydatkami obciążono Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż oskarżony tempore criminis nie znajdował się w stanie wyłączającym lub ograniczającym poczytalność i w konsekwencji niezastosowanie żadnej instytucji wskazanej w treści przepisów art. 31 § 1 k.k. lub 31 § 2 k.k.;

- naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., polegające na przekroczeniu przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, poprzez ocenę dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a znajdującą wyraz w niewłaściwej ocenie dowodu w postaci części zeznań pokrzywdzonego oraz wyjaśnień oskarżonego, a także zeznań świadków zdarzenia, które w ocenie Sądu świadczą o winie oskarżonego;

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że ilość skradzionych narzędzi była znacznie większa niż ich liczba wskazana w akcie oskarżenia;

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 167 k.p.k., poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych psychiatrów, na okoliczność zdrowia psychicznego oskarżonego, w świetle jego całkowitego ubezwłasnowolnienia, a także dowodu z akt postępowania dotyczącego kradzieży faktur na szkodę pokrzywdzonego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu względnie w przypadku uznania, iż oskarżony działał w stanie niepoczytalności o zmianę zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, w przypadku uznania, iż oskarżony działał w stanie ograniczonej poczytalności - o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary nadzwyczajnie złagodzonej względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Apelacja, jako bezzasadna w sposób oczywisty na uwzględnienie nie zasługiwała.

Na wstępie należy wskazać, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wykonania przez sąd orzekający dwóch podstawowych obowiązków.

Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się nie tylko do prawidłowego - zgodnego z przepisami postępowania karnego - przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych przez strony, ale również do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, kwalifikacji prawnej zarzucanego mu czynu i kwestii ewentualnego wymiaru kary. Potrzeba przeprowadzenia takich

dowodów zachodzi wtedy, gdy z przeprowadzonych na wniosek stron dowodów wynika, że okoliczności, o których mowa wyżej, nie zostały w sposób wystarczający wyjaśnione.

Drugi z tych obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy, oceny prawnej czynu oraz wymiaru kary. Ustalenia faktyczne poczynione w oparciu o tak dokonaną ocenę nie mogą wykazywać błędów tak faktycznych, jak i błędów logicznych.

W końcu, aby sąd II instancji mógł dokonać właściwej kontroli rozumowania sądu orzekającego, które doprowadziło ten sąd do określonych wniosków w zakresie sprawstwa oskarżonego, co do zarzucanego mu czynu, cały proces myślowy musi być przedstawiony w pisemnych motywach wyroku.

Zgodnie z przepisem art. 424 k.p.k. uzasadnienie wyroku winno wskazywać logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie bądź niewinności oskarżonego. Sąd winien wskazać w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia faktyczne i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie, jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.) oraz winno wyjaśniać podstawę prawną wyroku (art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k.). Uzasadnienie wyroku ma, zatem dać wyczerpującą i logiczną odpowiedź na pytanie, dlaczego właśnie taki, a nie inny wyrok został wydany.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, w tym zarzutów podniesionych w apelacji, stwierdzić należy, że wymogi te spełnił Sąd Rejonowy, który w toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego zebrał pełny materiał dowodowy, który następnie poddał rzeczowej i logicznej analizie, uwzględniającej reguły zawarte w art. 7 k.p.k., a tok rozumowania zaprezentował w szczegółowym uzasadnieniu wyroku, uzasadnieniu spełniającym wskazane wyżej wymogi zawarte w art. 424 k.p.k. W uzasadnieniu pisemnym wyroku, Sąd Rejonowy meriti w sposób w pełni przekonywający oraz zgodny z wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia przedstawił, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł przekonanie o winie oskarżonego. Oceny i wnioski Sądu - wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy oskarżonego w apelacji - wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie dopuścił się zarzucanych uchybień przepisom prawa procesowego, błędów w ustaleniach faktycznych, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku.

Przechodząc do szczegółowych rozważań i odnosząc do stawianego zarzutu obrazy normy art. 7 k.p.k. zasadnym będzie przywołanie utrwalonego poglądu, wyrażanego tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie wyroku lakoniczne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut przy tym obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto sąd nie orzeknie z obrażą art. 410 k.p.k. i 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. Tego rodzaju uchybień i o takim stopniu, aby rodziły one wątpliwości, co do trafności zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy nie stwierdził.

Wbrew argumentom podniesionym w apelacji Sąd Rejonowy w Bydgoszczy szczegółowo i rzetelnie analizował dowody w postaci wyjaśnień oskarżonego W. K., jak i zeznań świadków w tym R. S., P. J., W. G., S. J., a dokonaną ocenę wiarygodności gruntownie uzasadnił, a Sąd Okręgowy w pełni ocenę tę podzielił. Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał, w jakim zakresie dał wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego a w jakim zakresie uznał je za

niewiarygodne. Sąd Rejonowy precyzyjnie uargumentował, z jakich powodów uznał wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym za wiarygodne a z, w jakim zakresie i z jakich powodów odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu sądowym.

O tym, że Sąd Rejonowy dokonał rzetelnej i prawidłowej oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku procesu świadczy przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka T. S. na okoliczność sposobu przesłuchania oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym. Sąd, zatem podejmował czynności dowodowe w celu wyjaśnienia wszelkich podnoszonych przez obrońcę oskarżonego wątpliwości, co do sposobu przesłuchania oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym. Sąd również dokonując oceny zeznań świadków R. S., P. J., W. G., S. J. szczegółowo wskazał, w jakim zakresie uznał je za wiarygodne i Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację i poglądy Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

Sąd Rejonowy dokonał również prawidłowej, logicznej i opartej na zasadach logiki i doświadczenia życiowego oceny pozostałych świadków przesłuchanych do sprawy i pozostałych innych dowodów.

Sąd Okręgowy podziela logiczne wnioski i rozumowanie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy poczynione w oparciu o zasady doświadczenia życiowego i w powiązaniu z innymi dowodami w tym z zeznaniami świadków S. J., W. G., z jakich powodów pokrzywdzony P. J. podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym w charakterze świadka nie wymienił wszystkich rzeczy, których kradzieży dokonano.

Sąd Okręgowy podziela wywód Sądu Rejonowego, że ilość narzędzi, emocje związane z utratą mienia, o dość znacznej wartości i służącego do wykonywania działalności zawodowej spowodowały, że pokrzywdzony pominął pewne narzędzia w swoich zeznaniach, że uzyskał on dodatkowe zapewnienie od przesłuchujących go policjantów, że może przedłożyć w późniejszym terminie faktury, oraz że informacje odnośnie ilości i rodzaju utraconych narzędzi zostały później przez pokrzywdzonego uzupełnione w toku przesłuchania przed sądem oraz poprzez nadesłanie do sądu dokumentacji.

Sąd Rejonowy dokonując prawidłowej oceny ww. dowodów oraz dowodu z opinii biegłego K. J. pozostającej pod ochroną art. 7 k.p.k. dokonał, zatem prawidłowych ustaleń faktycznych, co do ilości i wartości elektronarzędzi, których zaboru w celu przywłaszczenia oskarżony dokonał w wyniku kradzieży z włamaniem. Należy wskazać, że zarzuty i argumentacja obrońcy oskarżonego jest jego własną oceną i polemiką z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy prawidłowo ustalił, wykorzystując wszystkie dostępne a przeprowadzone dowody, jakich elektronarzędzi dokonał kradzieży z włamaniem oskarżony i prawidłowo ustalił ich łączną wartość na kwotę 47.913 zł.

Bezzasadny jest, zatem zarzut obrońcy oskarżonego, że Sąd Rejonowy w Bydgoszczy dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że ilość skradzionych narzędzi była znacznie większa niż ich liczba wskazana w akcie oskarżenia, oraz co do uznania winy oskarżonego.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Okręgowy uznał za niezasadny zarzut naruszenia przepisu postępowania to jest art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z akt postępowania dotyczących kradzieży faktur na szkodę pokrzywdzonego na okoliczność oceny wiarygodności zeznań świadka S. J. oraz na okoliczność weryfikacji źródła, z którego pokrzywdzony dopiero po roku od dokonania czynu zabronionego pozyskał faktury i dokumentację, która uprzednio została rzekomo skradziona. Zdaniem Sądu Okręgowego nieprzekonująca jest argumentacja obrońcy oskarżonego, że zachodziła konieczność przeprowadzenia dowodu z ww. akt i dokumentów się tam znajdujących. Ustalenie, że przed zdarzeniem dokonano kradzieży faktur vat, i że miało miejsce takie zdarzenie, dotyczy innego zdarzenia niemającego związku z przedmiotem niniejszego procesu i ta okoliczność nie ma znaczenia dla ustalenia, których elektronarzędzi dokonano kradzieży. Faktury vat są wszakże potwierdzeniem zakupu elektronarzędzi, ale nie

można na podstawie faktur VAT ich obecności czy nie wnioskować, że akurat takich narzędzi dokonano kradzieży w czasie zdarzenia.

Sąd Okręgowy uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo i rzetelnie ocenił dowody w postaci pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegłych lek. med. E. R. i lek. med. B. P. i ich ustnych opinii sądowo-psychiatrycznych wydanych na rozprawie. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy w Bydgoszczy szczegółowo odniósł się do ww. opinii i przedstawił wyczerpującą i szczegółową ocenę ww. dowodów, zdaniem Sądu Okręgowego pozostającej pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, że ww. opinie biegłych są jasne, pełne, przejrzyste, że nie zawierają nieścisłości czy niejasności, że biegłe opiniując uwzględniły całość dokumentacji medycznej, oraz że inne są przesłanki, ubezwłasnowolnienia funkcjonujące na gruncie prawa cywilnego a inne odnośnie oceny poczytalności oskarżonego tempore criminis i w czasie postępowania.

Należy wskazać, że biegli psychiatrzy lek. med. E. R. i lek. med. B. P. wydając opinię sądowo-psychiatryczną do sprawy zapoznali się z opiniami sporządzonymi przez biegłego specjalistę psychologii klinicznej dr J. G. i biegłego psychiatry lek. med. R. B. wydanych do sprawy o ubezwłasnowolnienie oskarżonego sygn. akt I Ns 233/123, na które powoływał się obrońca i ustosunkowali się do ich wniosków, co również uczynił Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku oceniając opinie biegłych psychiatrów.

Na podstawie opinii biegłych psychiatrów lek. med. E. R. i lek. med. B. P. Sąd Rejonowy doszedł do trafnych wniosków, że oskarżony W. K. nie wykazuje objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał on zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, że jego poczytalność w czasie postępowania nie budzi wątpliwości. Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 k.k. ani z art. 31 § 2 k.k.

Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała, że zachodziła potrzeba przeprowadzenia dowodu z dodatkowej opinii biegłych psychiatrów na okoliczność zdrowia psychicznego oskarżonego w świetle jego całkowitego ubezwłasnowolnienia.

Zagadnienie zasięgnięcia opinii innego biegłego jest uregulowane treścią art. 201 k.p.k. oznacza, że strona domagająca się powołania innego biegłego musi wykazać, iż wcześniejsza opinia jest niepełna lub niejasna, albo że zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami. Zdaniem Sądu Okręgowego tego obrońca oskarżonego w złożonej apelacji nie wykazał. Również Sąd Rejonowy w Bydgoszczy nie widział konieczności dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłych psychiatrów, czemu dał wyraz na rozprawie w dniu 7 czerwca 2013 roku, na której wydał postanowienie, w którym na podstawie art. 201 k.p.k. a contrario oddalił wniosek dowodowy o powołanie nowych biegłych psychiatrów, albowiem opinia biegłych B. P. i E. R. nie jest niepełna, niejasna, czy sprzeczna, i że biegłe oparły się na kompletnej dokumentacji medycznej przy uwzględnieniu innych spraw cywilnych dotyczących oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał za nietrafne zarzuty: naruszenia przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy przepisu art. 167 k.p.k., poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych psychiatrów, na okoliczność zdrowia psychicznego oskarżonego, w świetle jego całkowitego ubezwłasnowolnienia oraz popełnienia przez Sąd Rejonowy błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż oskarżony tempore criminis nie znajdował się w stanie wyłączającym lub ograniczającym poczytalność i w konsekwencji niezastosowanie żadnej instytucji wskazanej w treści przepisów art. 31 § 1 k.k. lub 31 § 2 k.k.

Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe zarzuty obrońcy oskarżonego i argumentacja na ich poparcie jest polemiką obrońcy z przeprowadzonymi przez Sąd Rejonowy dowodami i z dokonaną przez niego oceną.

Reasumując stwierdzić należy, że zarzuty i wywody zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego są przedstawieniem jego własnej oceny dowodów. Apelacja obrońcy oskarżonego nie zawiera żadnych argumentów, które podważałyby ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy i oparte na tej ocenie ustalenia faktyczne. Sąd Rejonowy przeprowadził szczegółowo i dokładnie postępowanie dowodowe, zebrał pełen materiał dowodowy, który poddał wnikliwej i

wszechstronnej analizie i ocenie, niewykraczającej poza granice oceny swobodnej gwarantowane art. 7 k.p.k. Z tych powodów apelacja oskarżonego, jako bezzasadna w stopniu oczywistym, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczona wobec oskarżonego kara jest karą sprawiedliwą, odpowiadającą dyrektywom jej wymiaru określonym w art. 53 k.k., adekwatną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Również w prawidłowej wysokości 43.368,22 zł (czterdziestu trzech tysięcy trzystu sześćdziesięciu ośmiu złotych 22/100) Sąd wymierzył oskarżonemu środek karny w postaci obowiązku naprawienia w części wyrządzonej szkody, uwzględniając elektronarzędzia, które odzyskał pokrzywdzony P. J..

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 z późniejszymi zmianami).